

[Aksel Larsen.]

Det er altsammen en ulykkelig politik; vi vil ikke medvirke til den, vi vil modsætte os den.

Oluf Pedersen: Under denne debat om den økonomiske politik i forbindelse med lovforslaget om toldforhøjelser og før selve lovforslagene om tilskud kommer frem, vil jeg gerne fremdrage nogle tal til belysning af den tvangsökonomi og skattepolitik, der er ført fra sidst i 1950 under den nuværende finansminister, hr. Thorkil Kristensen.

Resultatet af kriseforligene fra sidste vinter — jeg bygger på de officielle tal — fortæller nemlig, at det så forkætrede år 1950 var et bedre år, ikke blot for den arbejdende befolkning, men også for nationen som helhed end året 1951. Fremgangen i Danmarks status var større i 1950 end i året 1951 til trods for en betydelig sænkning i forbruget, fremkaldt bl. a. af den gennemførte lovgivning, og årsagen til nedgangen i året 1951 trods sænkning af befolkningens levestandard var ikke en ringere høst, men må alene søges i en fejlagtig økonomisk politik, der medførte en nedgang i produktionen. Der blev, som vi ved, under sidste samling på foranledning af den højtærede finansminister og med tilslutning fra konservative, venstre, radikale og socialdemokrater for at bedre landets økonomiske stilling gennemført nye tyngende skatter og bunden opsparing for at opnå en begrænsning af borgernes forbrug. I dag drøfter vi en forlængelse af denne lovgivning. Den bundne opsparing er dog gledet ud, vi fik den ikke standset, men vi fik dog hindret dens fornyelse, medens det lykkedes os at affive rejsebeskatten allerede inden dens udløb. Alt det øvrige er nu til drøftelse igen. Fra finansministeren foreligger så desuden forslag om toldforhøjelser, der yderligere vil sænke levestandarden for den arbejdende befolkning.

Man begrundede forbrugsbegrænsningen med, at der var underskud på betalingsbalancen i året 1950. Ja, det blev sågar påstået fra regeringsbænkene, at Danmark stod ved ruinens rand. Vi skal derfor først se lidt på de officielle tal, der foreligger for året 1950. Underskuddet på betalingsbalancen var — målt i 1949-kroner — ca. 350 mill. kr. Man må dog erindre, at man kan ikke gøre status alene ved at tælle kassen op. Man må tage i betragtning, at lagrene var steget med ca. 700 mill. kr. i årets løb — jeg nævnte for et par dage siden i en diskussion med den højtærede finansminister 600—800 mill. kr. Finansministeren påstod, at disse tal var gale. Nu viser dog det tal, der fore-

ligger fra finansdepartementets konsulent, 700 mill. kr., sig at være det, jeg havde sagt — at besætningerne i landbruget var steget med ca. 100 mill. kr., og at der i 1950 var en bruttoinvestering på 600 mill. kr. mere end i det foregående år. Det vil sige at lagerstigningen, besætningsforøgelsen og stigningen i bruttoinvesteringen beløb sig til 1 300—1 400 mill. kr. eller 1 milliard udover underskuddet på betalingsbalancen. Dette resultat var opnået, til trods for at privatforbruget — også målt i 1949-kroner — var steget med ca. 800 mill. kr. eller over $\frac{3}{4}$ milliard.

Privatforbruget var i 1949 14,2, men i 1950 ca. 15 milliarder. Jeg har sagt før — og vil gentage det nu —, at året 1950 var et af de økonomisk set bedste år, Danmark nogensinde har haft. Alligevel var der tre problemer at klare: underskuddet på betalingsbalancen, som dog var meget nøje knyttet til stigning i lagre, besætningsforøgelse og investeringer; endvidere den prisstigning, der fulgte dels af devalueringen, dels af den skærpede importregulering ved daværende handelsminister Krag's overførsel af mange varer til bunden liste; og endelig stigningen i ejendomspriserne som følge af devalueringen. Ved salg og omprioritering blev formuetilvæksten lidt efter lidt til falsk købekraft.

Jeg vil gerne slå fast, at retsforbundet, såvel mundtligt som skriftligt, stillede sine egne forslag til klaring af alle disse problemer. Vi foreslog at begrænse statens pengeudpumpning, foreslog at overføre flere varer, helst alt, til friliste og en statsgrundskyld på 1 pct. Alle vore forslag satte ind imod den købekraft, der grundtes på arbejdsfrie indkomster, det, som jeg vil kalde falsk købekraft. Derimod afviste vi alle forslag om at sætte ind imod den ægte købekraft, den, der er præsteret arbejde for. Vi afviste nye tyngende skatter på arbejde og forbrug. Vi afviste ligesom socialdemokraterne også regeringens forslag om at sætte den mellemorganisationerne aftalte lønregulering efter pristal ud af kraft ved lov. Vi gik også imod omgælsen heraf, enten det så skete — sådan som det faktisk gjorde — ved omsætnings-skat eller bunden opsparing. Jeg anser en fri omsætning, en høj realløn og et stort forbrug for vejen til stor produktion med stigende velstand. At fedte med lønnen er som at spare på olien dårlig økonomi. Dette er, hvad jeg skal komme til, bekræftet gennem erfaring.

Her i tinget forsøgte man, som det også vil erindres, at håne os, fordi vi ikke ville være med til den for befolkningen og for